

Videojocs

«*Quants pares, mares i famílies estan amb les seves criatures, al parc o allà on siguin, i fan més cas al mòbil que a l'infant?*»

Un menor d'edat de Castelló ha estat el primer hospitalitzat del món per addicció als videojocs. Treia bones notes, i en aquesta societat encara no hem après que treure bones notes no és sinònim de lliurar-se'n. De fet està demostrat que els i les estudiants a qui des de ben petites exigeixen més qualificacions i estan sotmeses a certa pressió també són més proclius a tenir més malestars relacionats amb la salut mental i alimentària.

Però no ens desviem del tema. No criminalitzem els videojocs, no criminalitzem l'ús moderat de les pantalles. Les noves tecnologies no són el dimoni. Són quelcom amb el que hem d'aprendre a viure i també hem d'estar preparats per tal d'educar a les nostres criatures a utilitzar-les.

Quants pares, mares i famílies estan amb les seves criatures, al parc o allà on siguin, i fan més cas al mòbil que a l'infant? Quantes necessitats queden desateses perquè anteposes allò que creus que és més important a fer amb la pantalla, aquella trucada, respondre a aquell mail que t'ha quedat a la safata d'entrada, aquell *whatsapp*, a passar temps de qualitat amb les teves criatures?

I si a nosaltres ens veuen fer això, quin missatge els traslladarem? Amb raó no voldran venir a sopar quan miren una estona l'iPad o la tele els dibuixos, si tu quan els dius bona nit no pares de fer *scroll* a Twitter per veure de què està parlant la gent. Perquè quan tens cinc minutets lliures prefereixes fer un TikTok amb ell/a per a veure si aquest viralitza, perquè penges un post amb l'ecografia d'aquell fill tan esperat i el fas digital abans que neixi. Perquè deixes la seva empremta digital als seus *stories*, aquella foto a la platja, el vídeo de les seves primeres paraules, aquella foto abraçant-te.

Ho fem sense pensar, igual que cedim els seus drets d'imatge a l'escola i potser quan tingui 25 anys trobarà una foto fent d'arbre a l'obra de teatre de l'escola a la intranet. I no parem de fer fotos, sense consentiment, i publicar-les, i enviar-les. Perquè ens fa il·lusió, però sense pensar en les repercussions que pot tenir això en el nostre fill o filla quan sigui adolescent o jove.

I tampocensem a parlar amb ells i elles. Saber què els interessa, què fan. Perquè de vegades amb un "bé" com a resposta de com els ha anat el dia ja ens donem per satisfets i satisfetes, perquè potser no els hem explicat que has tingut un dia dur, o que has estat molt feliç. Perquè potser en un món amb tanta pressa t'oblides tant dels teus que l'única vàlvula d'escapament és viure en un món irreal, perquè el teu dia a dia ja és un Fortnite.

Potser en lloc de zombis hi ha necessitats no cobertes, hi ha manca de comunicació, d'empatia, d'haver-nos adonat del problema. És molt fàcil dir-ho a pilota passada. Però també és el nostre problema. És problema de tothom. Cal parar, respirar, revisar, conèixer, aprendre de nou, aprendre per poder educar.

I sí, cal revisar els continguts dels videojocs que surten al mercat, fer-los educatius, disponibles en català. El problema de la llengua també és quelcom que em preocupa pel que fa al contingut audiovisual en general. Quantes sèries, dibuixos i webs de qualitat consumeixen les nostres criatures en la nostra llengua? Però és obrir un meló que avui no cal.

Quins valors aprenen les nostres criatures si l'únic model que veuen als videojocs és fal·locentrista, masclista i violent? I sí, aquest és un altre dels temes que em preocupa i molt. Perquè la sang i el fetge ven, i fer allò que no és políticament correcte també. Però les criatures

poc diferencien la realitat de la ficció. Hem d'estar més atentes i atents. Conèixer allò que saben les nostres criatures, allò que fan, que els agrada. Mantenir debats oberts amb elles. Perquè al final la comunicació és la clau de tot.